

Dat werd goed gemaakt op 14 mei 1979 toen ze de Wolfert van Borselenpenning kreeg en toen de wethouder van Sociale Zaken, mevrouw mr. E.M.A. Schmitz zei: 'Rotterdam heeft u wat achteloos laten vertrekken naar Ermelo, maar u bent een begrip voor Rotterdam geworden'.

Daarom stond er ook achterop die penning gegraveerd: 'Rotterdam dankt zuster Miep Haaijer, al 40 jaar een reddingboot voor velen'.

Aan waardering heeft het zuster Miep Haaijer overigens niet ontbroken. In 1974 kreeg zij in Amsterdam de Forestersprijs. Dat was niet niks want in de toen 94-jarige geschiedenis van de Nederlandse Foresters was dit de derde keer dat die prijs werd uitgereikt. Een Forester? Eenvoudig gezegd: een mens die met anderen bezig is. Wel, was er een beter voorbeeld te vinden dan Miep Haaijer?

In april 1979 spelde de burgemeester van Ermelo haar de versierselen op behorend bij de eremedaille in goud van Oranje-Nassau. En behalve alle ernst was er ook de leut: de Rotterdamse Carnavalsvereniging De Boergoenzers maakte haar Grootmeesteresse in de Orde van de Capucijners en de Grauwe Erwt.

Op een klein kerkhofje in Ermelo werd ze begraven op 15 juli 1981.

Wat zei Miep Haaijer altijd? 'Het gaat erom mensen, die in de knoei zitten, te helpen'.

Ze heeft haar leven lang niet anders gedaan.